

Soos Jy Daarvan Hou

William Shakespeare

Daar was eens 'n goddelose hertog met die naam Frederick,
wat die hertogdom geneem het wat aan sy broer behoort het,
en hom in ballingskap gestuur het.

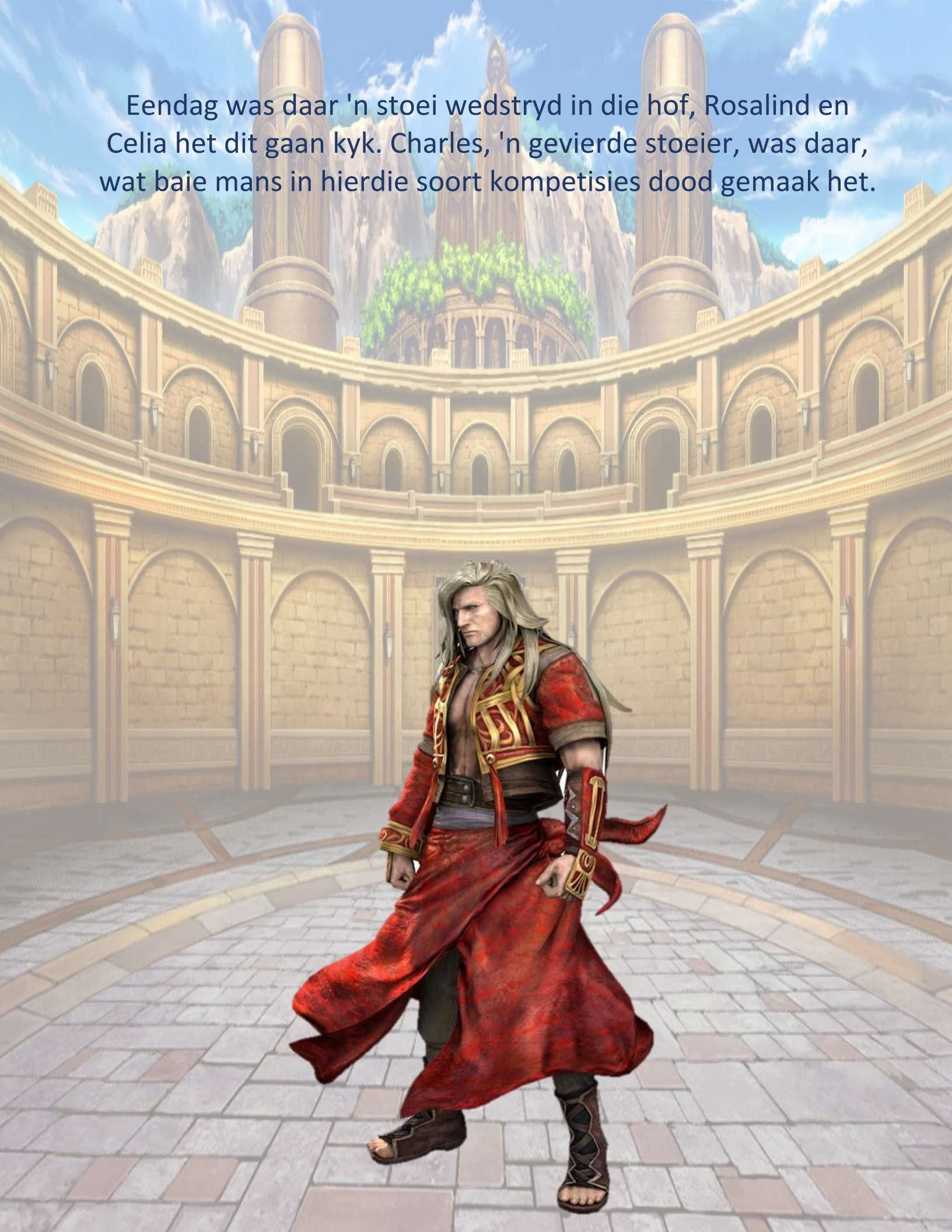
Sy broer het na die Bos van Arden gegaan, waar hy die lewe
van 'n dapper bos bouer gelei het, soos Robin Hood in
Sherwood woud in vrolike Engeland gedoen het.

Die verbanne hertog se dogter, Rosalind, het by Celia,
Frederick se dogter, gebly en die twee was meer lief vir
mekaar as die meeste susters.

Eendag was daar 'n stoei wedstryd in die hof, Rosalind en Celia het dit gaan kyk. Charles, 'n gevierde stoeier, was daar, wat baie mans in hierdie soort kompetisies dood gemaak het.

Orlando, die jong man met wie hy sou worstel, was so skraal en jeugdig, dat Rosalind en Celia gedink het hy sou sekerlik doodgemaak word, soos ander voor hom; daarom het hulle met hom gepraat en hom gevra om nie so 'n gevaarlike avontuur aan te pak nie; maar die enigste effek van hulle woorde was om hom te laat wens meer om goed af te kom in die ontmoeting, om lof van sulke lieflike dames te wen.

Orlando, soos Rosalind se pa, is deur sy broer uit sy erfenis gehou, en was so hartseer oor sy broer se onvriendelikheid dat hy, totdat hy Rosalind gesien het, nie veel om gegee het of hy lewe of sterf nie. Maar nou het die aanskoue van die skone Rosalind hom krag en moed gegee, sodat hy wonderlik gedoen het en Charles uiteindelik op so 'n deuntjie gegooi het dat die stoeier van die grond af gedra moes word.

Hertog Frederick was tevrede met sy moed en het sy naam gevra.

“My naam is Orlando, en ek is die jongste seun van Seur Rowland de Boys,” het die jong man gesê.

Nou seur Rowland de Boys, toe hy gelewe het, was 'n goeie vriend van die verbanne hertog, so het Frederick met spyt gehoor wie se seun Orlando was, en day hy nie met Orlando sou bevriend raak nie.

Maar Rosalind was verheug om te hoor dat hierdie aantreklike jong vreemdeling die seun van haar pa se ou vriend was, en terwyl hulle weggaan, het sy meer as een keer terug gedraai om nog 'n vriendelike woord aan die dapper jong man te sê.

“Meneer,” het sy gesê en vir hom 'n ketting van haar nek gegee, “dra dit vir my. Ek kon meer gee, maar my hand gebrek vermoë.”

Rosalind en Celia het, toe hulle alleen was, oor die aantreklike stoeier begin praat, en Rosalind het bely dat sy hom met die eerste oogopslag lief het.

“Kom, kom,” sê Celia, “stoei met jou gevoelens.”

“O,” antwoord Rosalind, “hulle neem die rol van 'n beter stoeier as ek. Kyk, hier kom die hertog.”

“Met sy oë vol woede,” het Celia gesê.

“Jy moet dadelik die Hof verlaat,” sê hy vir Rosalind.

"Hoekom?" het sy gevra.

“Maak nie saak hoekom nie,” antwoord die hertog, “jy is verban. As jy binne tien dae binne twintig myl van my Hof gevind word, sterf jy.”

Rosalind het dus haar pa, die verbanne hertog, in die Bos van Arden gaan soek.

Celia was te lief vir haar om haar alleen te laat gaan, en aangesien dit eerder 'n gevaarlike reis was, het Rosalind, wat die langste was, aan getrek as 'n jong land genoot, en haar niggie as 'n plattelandse meisie, en Rosalind het gesê dat sy Ganymede genoem sou word, en Celia, Aliena

Hulle was baie moeg toe hulle uiteindelik by die Bos van Arden aan gekom, en terwyl hulle op die gras gesit het, het 'n plattelandse daardie kant toe gekom, en Ganymedes het hom gevra of hy vir hulle kos kan kry. Hy het dit gedoen en vir hulle gesê dat 'n herder se kuddes en huis verkoop moes word.

Hulle het dit gekoop en as herder en herderin in die bos gaan
woon.

Intussen het Oliver probeer om sy broer Orlando se lewe te neem. Orlando het ook in die bos rond gedwaal, en daar ontmoet met die regmatige hertog, was vriendelik ontvang, en by hom gebly.

Nou, Orlando kon aan niks anders as Rosalind dink nie, en hy het deur die woud gegaan en haar naam op bome uit gekerf, en liefdes sonnette geskryf en dit aan die bosse gehang, en daar het Rosalind en Celia hulle gekry.

Eendag het Orlando hulle ontmoet, maar hy het nie vir Rosalind in haar seun klere herken nie, alhoewel hy van die mooi herder jeug gehou het, omdat hy 'n gelykenis in hom gehad het met haar wat hy lief gehad het.

“Daar is ’n dwase minnaar,” het Rosalind gesê,
“wat in hierdie bosse spook en sonnette aan die bome hang.
As ek hom kon kry, sou ek hom gou van sy dwaasheid genees.”

Orlando het bely dat hy die dwase minnaar was, en Rosalind
het gesê: "As jy my elke dag sal kom sien, sal ek voorgee dat
ek Rosalind is, en ek sal haar deel neem, en eiesinnig en
teenstrydig wees, soos die manier van hoe vroue is, totdat ek
jou laat skaam maak oor jou dwaasheid om haar lief te hê.”

En so het hy elke dag na haar huis gegaan en 'n plesier gehad om vir haar al die mooi dinge te sê wat hy vir Rosalind sou gesê het; en sy het die fyn en geheime vreugde gehad om te weet dat al sy liefdeswoorde tot die regte ore gekom het. So het baie dae aangenaam verby gegaan.

Een oggend, terwyl Orlando vir Ganymede gaan besoek, het hy 'n man op die grond sien slaap, en dat daar 'n leeu wyfie naby was wat gebuk gaan en wag dat die man wat slaap wakker word: want hulle sê dat leeus op niks sal prooi wat dood is of slaap nie.

Toe kyk Orlando na die man, en sien dat dit sy bouse broer, Oliver,
was wat probeer het om sy lewe te neem. Hy het met die leeu
wyfie baklei en haar dood gemaak en sy broer se lewe gered.

Terwyl Orlando teen die leeu wyfie baklei het, het Oliver wakker geword en gesien hoe sy broer, wat hy so sleg behandel het, hom van 'n wilde dier red met die gevaar van sy eie lewe. Dit het hom van sy boosheid laat bekeer, en hy het Orlando om verskoning gesmeek, en van toe af was hulle dierbare broers.

Die leeu wyfie het Orlando se arm so gewond dat hy nie verder kon gaan om die herder te sien nie, daarom het hy sy broer gestuur om vir Ganymedes te vra om na hom toe te kom.

Oliver het die hele storie vir Ganymedes en Aliena gaan vertel, en Aliena was so bekoor met sy manlike manier om sy foute te bely, dat sy dadelik op hom verlief geraak het.

Maar toe Ganymedes hoor van die gevaar waarin Orlando verkeer het, het sy flou geword, en toe sy tot haarself kom, sê sy waaragtig: “Ek moes na regte 'n vrou gewees het.”

Oliver het terug gegaan na sy broer en dit alles vir hom vertel en gesê: "Ek is so lief vir Aliena dat ek my eiendom aan jou sal prys gee en met haar sal trou en hier as 'n herder sal woon."

"Laat jou troue môre wees," sê Orlando, "en ek sal die hertog en sy vriende vra."

Toe Orlando vir Ganymedes vertel het hoe sy broer môre getroud sou wees, het hy bygevoeg:

“O, hoe bitter is dit nie om deur 'n ander man se oë na geluk te kyk nie.”

Toe antwoord Rosalind, steeds in Ganymedes se klere, en praat met sy stem - "As jy Rosalind so na aan die hart lief het, as jou broer met Aliena trou, moet jy met haar trou.”

Nou die volgende dag was die hertog en sy volgelinge, Orlando, Oliver en Aliena almal bymekaar vir die troue.

Toe kom Ganymedes in en sê vir die hertog: "As ek jou dogter Rosalind inbring, sal jy haar hier vir Orlando gee?" "Ek sou," sê die hertog, "as ek al die koninkryke gehad het om saam met haar te gee."

"En jy sê jy sal haar hê as ek haar bring?" het sy vir Orlando gesê. "Ek sou ja" het hy geantwoord, "was ek koning van alle koninkryke."

Toe gaan Rosalind en Celia uit, en Rosalind het weer haar mooi vrou se klere aan getrek en na 'n rukkie terug gekom. Sy het na haar pa gedraai—“Ek gee myself aan jou, want ek is joune.” “As daar waarheid in sig is,” het hy gesê, “is jy my dogter.”

Toe sê sy vir Orlando: "Ek gee myself aan jou, want ek is joune." "As daar waarheid in sig is," het hy gesê, "is jy my Rosalind."

"Ek sal geen pa hê as jy nie hy is nie," het sy vir die hertog gesê, en aan Orlando, "ek sal geen man hê as jy nie hy is nie."

Orlando en Rosalind is dus getroud, Oliver en Celia, en hulle
het vir ewig en gelukkig gelewe en saam met die Hertog na die
koninkryk terug gekeer.

Want Frederick is deur 'n heilige kluisenaar gewys op die boosheid van sy weë, en het dus die hertogdom van sy broer terug gegee en self in 'n monnike klooster gegaan om om vergifnis te bid.

Die troue was 'n vrolike een, in die mossige ooptes van die woud. 'n Herder en herderin wat bevriend was met Rosalind, toe sy self as 'n herder vermom was, is op dieselfde dag getroud, en almal met sulke mooi feesmaal en vrolike dinge wat nêrens binne vier mure kon wees nie, maar net in die pragtige groen woude.

